

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De refectione pauperum, & balneatione miserorum. XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

deuotionis gratia ad sacerdotem Dei accessit, loquens cum ipso familiariter, multis hoc idem videntibus & mirantibus, quam humiliter iuxta leprosum sederet. Cui etiam iussit potum dari, & misericordiam utique specialem impendi: quem post plura sacre consolationis verba, dimisit ad propriam mansionem cum suo collega gratiosè redire.

CAPVT XVI.

De refectiōe pauperum, & lauatura miserorum.

2. Cor. 9.

1. **Q**uia verò docente Scriptura diuina, hilarem datorem diligit Deus, libet amplius aliquid narrare de eximia misericordia huius clementissimi patris Florentii, erga inopes & ulcerosus atque deformes, solatia amicorum non habentes. Igitur misericordissimus pater pauperum, exceptis quotidianis elemosynis in pios mendicantium usus, omni anno in festo beati Gregorij papæ, duodecim pauperes scholares ad honorem sancti Gregorij, ad suum prandium inuitare solebat: quia beatum Gregorium duodecim pauperes omni die habuisse legerat. Et ego ex commissione eius, aliquos pauperes nominatim mihi expressos, ad domum eius hora prandij introduxi. Qui cibo potuque refecti, alacri corde ad scholas redierunt: & de acceptis beneficijs, Deo laudes & magnas grates largifluo hospiti suo domino Florentio, & fratribus eius retulerunt. Tunc manifestè impletum est, quod per Psalmistam dicitur, & à multis religiosis ante benedictionem mensæ canitur: *Edent pauperes & saturabuntur, & laudabunt Dominum, qui requirunt eum, &c.*

Psal. 21.

2. Similiter in mense Maio, quando herbe agrestes maximè valent pro medicamentis, pius pater non est oblitus pauperum suorum. Sciens ergo multos esse debiles, scabiosos, & ulcerosus, fecit eos ad domum suam venire certo die & hora, pro quadam medicina & corporali balneatione in aquis calidis, cum odoriferis herbis suscipienda. Quibus bene balneatis & lotis lectulum parauit mundissimum pro sudoribus eorum abstergendis. Datoque poculo & consolationis verbo, cum ingenti lætitia ibant ad sua hospitia, mutuo inter se conferentes: Quam bonus & pius homo est iste dominus Florentius & quam boni fratres sunt isti cum eo habitantes, qui nobis propter Deum gratis talia præstant?

3. Quodam tempore in quadragesima (cum tempora essent aliquatenus cara, & pauperes mendicantes grauarentur inopia) multi ad solatiū misericordis patris Florentij obsecrando con-

fuge-

fugerunt, sperantes qualecunque subsidium inuenire: quia nemo vacuus, nemo inconsolatus inde consuevit abire. In tali ergo articulo, misericordiarum pater condoluit fame afflictis & pauperibus deuotis; habitoque consilio cum fratribus suis quæsiuit optimum modum succurrendi egenis: qui erant ita attenuati rebus, ut neque æs in zonis neque panes haberent in saccellis. Tunc vnanimiter fratres accensi sunt, ad succurrendum pauperum turmis: præcipue in tam sancto tempore quadragesimæ, quando aguntur dies penitentia, & largiora misericordiae stipendia exuberare debent erga indigentes, panem pro Deo multis precibus postulantes, sicut in Esaia legitur: *Frangere esurienti panem tuum, & egenos vagosque induc in domum tuam. Cum videris nudum, operi eum, & carnem tuam ne despexeris.* Statuerunt ergo firmiter aliquid sibi subtrahere, & pauperibus contribuere copiosius: atque ultra solitum tempus laboris, vnam horam adijcere quotidiano operi suo per totam quadragesimam pro pauperibus: & quicquid illa hora scribendo lucrarentur, hoc integrè collectum prouisorii pauperum tradere: ut ille consequenter necessaria alimenta emeret, & indigentibus fideliter ministraret. Hoc idem fecerunt in aliis domibus quidam fratres scriptores & officiales, propriis de laboribus elemosynam Deo immolantes, seipsos sponte castigantes, & pauperes felicissimè recreantes.

4. Et quis digne explicabit omnes misericordias huius felicissimi patris in pauperes & peregrinos, maximè autè erga simplices & deuotos Christo famulantes? Etsi omnes tacuerint, ego non silebo, sed misericordias domini Florentij in æternum cantabo: quia indubitata fide, ipso adhuc viuentem, per septennium multitudinem miserationum ipsius experientia rerum probauit. Siquidem cum beato Iob, pes fuit claudus, oculus cæcus, manus egeno, baculus infirmo, solamen lapso, amictus malè vestito. Alius namque gaudebat de elemosyna sibi data, alius de tunica sibi parata; alius togam, alius capitiū reportauit. Alius calceos, alius caligas, alius cingulū & soccos recepit. Alius libros, alius pennas, atramentum & papyrum se impetrasse lætabatur. Singuli pro singulis læti muneribus, ab ipso honorabili domino Florentio, patre orphanorum & egenorū, emolumentum non tantum corporis, sed & animæ suæ remedium se consecutos fatebantur. Cuius virtutes & opera charitatis, ad plenum exprimere lingua fragilis non sufficit: quia existimationem humanā, conuersatio eius ac fratrum ipsius præcellit. Meritò ergo de his dicere non vereor, quod de apostolicis viris scribitur: *Isti sunt viri misericordiae quorum iustitiæ obliuionem non acceperunt.*

ceperunt. Cum semine eorum permanent bona, & eleemosynas eorum narrabit omnis Ecclesia sanctorum.

CAPVT XVII.

De abstinentiæ eius, & infirmitatibus ex rigore contractis.

1. **F**eruidus ac deuotus Dei famulus Florentius, in primordio conuersionis suæ, ad edomandâ carnis suæ concupiscentiam corpus suum ieiunijs & vigilijs rigidè nimis castigauit, non satis naturæ imbecillitatem attendens: sed in feruore spiritus tantum persequebatur hostem domesticum, vt pondere rigoris obrueret ciuem sibi adhuc necessarium & fidelè. Quia non solùm ab illicitis & superfluis abstinebat, sed multa etiam sibi necessaria subtraxit: ita vt plerumque appetitum comedendi perderet, & gustum discernendi cibos non haberet. Vnde semel accidit, vt absente coco cellarium intraret, & ex quadam amphora oleû pro ceruisia potaret: nec hoc discernere potuit, nisi quando cocus eum, de qua amphora bibisset, requisit, & tunc se errasse cognouit. Alio quoque tempore, in monasterio quodam oblatum ei fuit modicum vini ad bibendum, pro sua debilitate & reuerentia, quam ad ipsum fratres habebant. Cumque inde parum gustasset, ait astanti: Quàm acrem & amaram ceruisiam habetis. Et mirati sunt fratres, quia vinum ab alio liquore non discreuit. Comedit igitur sæpius quasi sine sapore, & potius ex necessitate naturæ, quàm ex appetitu gulæ, vel alicuius cibi suauitate.

2. Veni aliquando ad visitandum eum in camera eius, vbi sedebat debilis in lectulo suo: & salutavi eum benignè, multum dolens de eius infirmitate. Frater autem Iacobus de Viana, qui ei tunc ministravit, aliquas species confortatiuas ei obtulit, dicens: Istæ bonæ species sunt, gustes parum inde. Nonne valde bene sapiunt? Tunc ille me audiente respondit: Crustula panis meliùs vobis saperet, quàm istud mihi. Quamuis ergo torus debilis esset, & multis teneretur incommodis corporis, non tamen ab opere Dei & pijs animarum fructibus cessauit: sed quando accessus hominum pati potuit, resumpto spiritu dabat peccentibus monita salutis. Et tanto dulciùs, quanto amplius nouerant eum à Deo dilectum, & infirmitatibus varijs tanquam aurum pretiosum in igne probatum.

C A.